

# Varná konvice

**N**ež popíšei jakousi posloupnost náhod, musím vysvětlit několik souvislostí. Tento příběh je sepsán podle vyprávění mého tatínka a je opravdu dle skutečné události. Také je pravda, že můj tatínek dlouhá léta pracoval ve firmě, jež podléhala certifikátům jakosti a on měl kvalitu výroby na starosti. Vlastně vytvářel výrobní postupy a zodpovídal se majitelům. Co chvíli přijela delegace a tatínek s poklonami a úctou vykazoval a dokladoval, jak to, či ono funguje. A byl vážen. Německý zadavatel byl spokojen s výrobou a česká pobočka firmy funguje dodnes a z původních čtyřiceti zaměstnanců má něco okolo sedmi set.

Věřím, že nemalý podíl vývoje firmy patří právě tatínkovi. Když odešel do důchodu, nabrali na jeho místo pět lidí: Překladatelku, znající němčinu, elektronika, technologa, vývojáře přípravků a jednoho do administrace, co umí v počítači kromě her třeba tabulky, mejl, napsat dopis, objednávky... Pak to začalo zase fungovat.

## Konvice první

Ráno. Jako každý den po probuzení. Maminka a tatínek, než zasedli k snídani, dali ohřát vodu do varné konvice,

že si vyrobí čaj, či kávu. Vynález varné konvice je velmi krásný. Voda se ohřeje, ohlídá teplotu a sama se vypne. A i když se dotýčný, vařící vodu na chutnou kávu, zdrží třeba na WC, nemusí se bát ničeho. Naštvaný sporák se suchou konvicí pískací nezpůsobí ani zápach, ba ani požár.

Tak si takhle mamka a taťka dali hřát vodu a do hrnečků připravili suroviny pro přípravu kýženého nápoje. Normální je, a je to příjemné, že to po chvíli v té konvici začne šumět a pak i bublat. Netrvá to dlouho. Podle množství ohřivané tekutiny dvě, tři minutky? Ale ani po pěti minutách nic! Tatínek vyzkoušel vypínač, zda-li jej nezapomněl zapnout. Byl v poloze „vař“! Zkontroloval zásuvku jiným přístrojem, požadující přívod proudu. Vše v pořádku. Výsledek: „Tak Květko. Konvice nefunguje.“ Čaj se opozdil, neb bylo potřeba vyhledat o něco starší technologii. Ta se dává na plotnu, a když je voda vroucí, píská to! „Ještě, že jsme tu starou konvici nevyhodili,“ prohlásila mamka a taťka rychle navrhl: „Hned zajdu koupit novou.“ A tak, jak slíbil a dojedl rohlík, vydal se do města navštívit prodejnu nejen varných konvic.

„Dobrý den,“ pozdravil tatínek prodavačku a ta mu věnovala široký a uctivý úsměv. „Dobrý den, co si

přejete?“ zeptala se paní prodavačka tatínka a dále se usmívala. „Chtěl bych varnou konvici,“ odpověděl zákazník a profesionálka okamžitě nabídla různé typy a cenové relace. „Tahle mi vyhovuje.“ Ukázal na zboží zákazník.

„Květo, dáme si kafe, mám novou konvici!“ „Jó, to si dám ještě jedno kafe,“ zajásala manželka a taťka naplnil konvici vodou a stiskl spínač. Po několika sekundách by to mělo začít šumět a pak dokonce i bublat. Nic! Tatínek odzkoušel zásuvky a pak maminku uklidnil: „To se může stát, jdu ji vyměnit!“

Opět vážil kroky do prodejny a jakmile milá prodavačka uznala, že tohoto zákazníka již dnes viděla i s před chvílí prodanou krabicí s konvicí, trochu znejistěla, ale zůstala v módu profesionálka: „Dobrý den“ si vyměnili téměř současně. „Ono to nefunguje,“ zahlásil zákazník. Prodavačka vybalila zboží a jala se zkoušky. Ani jí se nepodařilo ohřát vodu ani o jediný stupeň Celsia, natož pak jiných stupňů. „My se vám omlouváme, konvici vám samozřejmě obratem vyměníme.“ Odběhla do skladu a přinesla úplně stejnou krabicí, ale v ní byl model s jiným sériovým číslem, tedy prokazatelně konvice jiná.

„Děkuji, stát se to může. Nevadí, jdu uvařit kávu

manželce, „usmál se zákazník a s dobrou myslí odcházel. Prodavačka byla spokojena, že tak snadno vyřešila reklamaci, a cítila se hezky.

## Konvice druhá

„Tak jsem tady. Vyměnili mi to!“ „Tak si dáme to kafe!“ zajásala Květa, manželka. Manžel vybalil konvici a zasunul zástrčku do zásuvky elektrického přívodu. Konvici naplnil vodou a stiskl tlačítko, které mělo způsobit nejdříve šum a pak bubláni. Pak ještě automatické vypnutí, kdyby se obsluha zdržela třeba



na WC. Místo toho rána a tma. „Klausí????!!“ vyjekla manželka. Vypadly pojistky v bytě v hlavním rozvaděči a ve všech elektrárnách se otřásly podlahy. Postup byl takový: nejdříve nahodit pojistky, pak zavolat na elektro podnik, že je potřeba nahodit hlavní přívod pro panelák a táta se nejdříve omluvil sousedům a zase šel do prodejny. Prodavačka se mírně rozechvěla, když znovu uviděla zákazníka se stejnou krabicí, jako před několika desítkami minut. Velmi rychle se jí pohybovala víčka, ale přesto se snažila o profesionální přístup: „Dobrý den“ si vyměnili

téměř současně. „Vyhodilo to pojistky,“ prohlásil zákazník, ještě stále v klidu. (Podotýkám, že tatínek je ještě větší klidás, než já.) „Prodavačka vstřčila zařízení do zásuvky a byla tma. Její kolega naštěstí uměl nahodit pojistky, a tak se zase rozblíkala světýlka ve výloze. Pak odběhla do skladu a vrátila se se špatnou zprávou. „Další kus tu již nemáme, ale mohu objednat. Nebo můžu nabídnout jiný typ. Určitě se s vedením dohodnu na finanční kompenzaci.“ Vypadala již trochu vyděšeně. Jenže bývalý šéf kontroly kvality si stál za stejným modelem. Asi doufaje, že nemůže být celá várka dodávky stejně ničivá.

Mamka a tatka si prozatím vařili kávu v pískajícím historickém a nevyhozeném nádobí. Po dvou dnech dostal tatínek zprávu, že si může vyzvednout zbrusu novou konvici. Tatínek dorazil do prodejny. „Tady prosím, je to odzkoušené, otestované. Prosím, mám vyřídít, že se naše firma omlouvá.“ „V pořádku, stát se to může,“ prohlásil klidás, usmál se na prodavačku a odešel uvařit kávu manželce.

## Konvice třetí

Táta mamce již nic nehlásil a potajmu uvařil kávu. „Květko, máme kafe z konvice!“, zajásal a Květka s očima navrch hlavy zamilovaně pohlédla na konvici a na manžela. „Tak jsi to vyřešil, konečně!“ Dali si pusy a kávu.

Teď to vypadá jako happy end - šťastný konec. To bych ale nebyl HyPulík, aby v tom nebyl nějaký háček: Konvice konvicovala dva dny a pak se sama zapla. „Klausííí, vaříš

vodu??? A na co????“ křičela z kuchyně do obývacího mamka na tašku. „Ne, nevařím!“ a táta se šel podívat do kuchyně, kde se ozýval šum a poté i bubláni vody, která zbyla v konvici z minulého ohřevu. „Nezavadila jsi o to nějak?“ zeptal se tatka mamky. „Nevím, asi ne.“

Během dvou dnů manželé vysledovali, že se konvice svévolně zapíná, ale i vypíná, podle toho, zda okolo projede auto, zahřmí a domovní zvonek změní chování svévolně se ku práci stavící konvici, zřejmě s neúmyslnou umělou inteligencí. Jal se tedy tatínek do obchodu, reklamovat zboží.

## Konvice čtvrtá

„Dobrý den“ pozdravil tatínek - zákazník. Nikde nikdo. Prodavačka, jež přes výlohu uviděla furt stejnou krabicí a stejného chlapa, zaujala pozici „úkryt“. „Dobrý den,“ trochu více decibel přidal zákazník, aby přivolal obsluhu ze skladu, či kanceláři. „D-d-do-brý den,“ zakoktala prodavačka, vylézající z pod pultu, předstírajíce, že něco uklízela. Nikdo ji nezachránil před hodným chlapem, ale stále chronicky nosícím stejnou krabicí.

„Projede auto, zapne to. Zazvoní u sousedů, zapne to. Bojím se, že když projede cyklista pod oknem, chcípne to. Co s tím?“ Prodavačka vzala krabicí se zbožím a omluvila se zákazníkovi. Zmizela kdesi vzadu a po nějakých pěti minutách přišla se sdělením, že to již řeší výrobce. Vypadala vyděšeně, ale táta je klidás. Mamka a tatka si zase vařili vodu v pískající historii.

Trvalo to další dva dny. Telefonát z prodejny a rozklepaný hlas prodavačky: „Dobrý den,“ pan Pulec? „Ano, tady Klaus Pulec.“ „D-dobrý d-den, tady prodejna, jede k vám technik a veze vám tu konvici, jste doma?“ „Ano jsem, adresu máte.“ Odpověděl klidás Klaus. „Mamko, vezou nám konvici, i s technikem z firmy.“ „Hmmm, to jsem zvědavá.“ Chechtali se mí rodičové.

Technik se představil, nainstaloval odzkoušel a dal si s mamkou a taťkou kávu. Konvicí vodu uvařenou kávu.

### **Konvice vylézslovi**

Nenapadá mne, jak to vtípně zakončit. Jen popíši mou konvici: Konvice dodaná

a instalovaná technikem funguje u rodičů již více než pět let. Mě taky opustila jedna konvice. Koupil jsem novou. A teď osvětlím: Konvice vypne, když teplota dosáhne bodu varu. Moje taky! Ale, mám rád kávu, tu lógrovou, kdy je teplota vody těsně před bodem varu. Vezmu, zaliji a stisknu vypnout. Jenže když zapomenu vypnout a voda není žádná, tak má milá konvice celou noc myslí, že má ohřívat a tak dokáže vytvářet zvuky: (ohřívá jen vzduch) ‚ťou‘ a za chvíli ‚ňou‘. A pak to chvíli trvá a zase ťou a ňou. Celou noc volá ťouňou. To, jak se tam ten vypínací mechanismus snaží vypnout ‚ťou‘ zvolá pružící kov a zapnout ‚ňou‘. Není to moc chytrá konvice.

Ťou a ňou jsem poslouchal dvě noci a špatně spal. Než jsem pochopil, že ťouňou je stěžování varné konvice za nevypnutí vypínače a nedostatek vody. Dnes již jsem ke konvici uctivý a navzájem si sebe vážíme.

Na závěr podotknu, že pakliže tomu příběhu nevěříte, je mi to jedno. Ten příběh mi vyprávěl tatínek, a to není mluvkka. To by totiž nevymyslel ani slovutný spisovatel, já mám fantazii velmi rozvinutou, ale tohle?

Dík taťko za vyprávění. Pobavil jsi mne a snad to pobavilo i naše čtenáře.

Váš HyPulík

